

XL. Nesequaris populi consilium pravum, et injustitiam amantem discursum ejus, et clamorem contra jus tuum, nec in maxime insipienti doctrina ei faveas.

XLII. Si offenderis alicujus pecus errans, licet sit adversarii tui, reduces illud ipsi.

XLIII. Judica semper justum judicium, neque facias aliud jus diviti, aliud pauperi, nec aliud jus amico, et aliud inimico facias.

XLIV. Semper evites mendacium.

XLV. Insontem et innocentem hominem ne affligas unquam.

XLVI. Ne accipias unquam dona, quoniam cæcant sæpissime sapientum virorum consilium, et verba eorum pervertunt.

XLVII. Peregrinum et extraneum ne patiaris inscium ulla aliqua injuria affici.

XLVIII. Ne juretis unquam per deos gentilium, neque propter ullam rem invocetis eos.

XLIX. Hæ sunt leges quas omnipotens Deus ipse loquebatur ad Moysen, et jussit ei ut custodiret. Et postquam unigenitus Dei Filius Deus noster, hoc est Salvator Christus, in orbem terrarum venisset, dicebat quod non venerit præcepta illa violare aut interdicare, sed cum omni bonitate implere. Dicebat etiam misericordiam et humilitatem. Tum post passionem suam, antequam apostoli ipsius abiissent in omnes terras docere, et cum adhuc congregati essent, multos gentiles ad Deum converterunt. Cum hi omnes congregati essent, miserunt legatos in Antiochiam, et Syriam, et Ciliciam, Christi leges docere. Cum hi resciscerent quid illis acciderit, tunc miserunt epistolam ad illos. Hæc est autem epistola quam apostoli mittebant omnibus Antiochiæ, et Syriæ, et Ciliciæ, qui nunc a gentibus ethnicis ad Christum erant conversi.

«Apostoli et seniores fratres salutem vobis optant, et nos vobis nuntiamus, quod nos audiverimus, nostrorum sociorum aliquos cum nostris sermonibus ad vos venisse, et vos tristibus modis jussisse observare ea quæ eos haud jussimus, et vos seduxisse variis præceptis, et animas vestras magis labefactavisse quam instruxisse. Tunc congregati sumus propter hoc, et nobis omnibus placuit mittere Paulum et Barnabam, viros qui parati sunt vitam suam relinquere pro nomine Domini. Cum illis mittimus Judam et Silam, ut vobis idem dicant. Spiritui

A sancto videbatur et nobis, nullum onus vobis imponere, præter id quod vobis necessarium erat observatu, videlicet hoc, ut caveatis ne illud quod diabolo immolatum est adoretis, et sanguinem ac suffocatum ne edatis, et [caveatis] ab occulto concubitu, et quod vultis ut alii homines vobis non faciant, ne faciatis aliis. Hujus unicæ legis homo meminisse potest, ut quemlibet juste judicet, nec opus habeat alio statutorum libro. Caveat ut nullum hominem judicet quia non vult, ut ipsum judicet ille, si jus aliquod in eum quæreret. Postquam hoc accidisset, quod multæ gentes Christi fidem amplexæ sunt, tunc multæ synodi per totum terrarum orbem congregabantur, et similiter etiam per Anglicam gentem, postquam ea Christi fidem accepisset, sanctorum episcoporum ac aliorum etiam illustrium sapientum. Illi constituerunt ex misericordia, quam Christus docuit pro eo, qui maxime peccabat, quod principes mundi debeant bona cum eorum venia absque crimine, pro gravissimo delicto compensationem pecuniariam facere, quam illi constituunt; excepta proditione Domini, cui nullam misericordiam audebant assignare, quoniam Deus omnipotens nullam unquam constituit ei qui cum contempserit, neque Christus Dei Filius ullam unquam exhibebit ei qui ipsum in mortem tradidit. Et jussit Dominum amare sicut seipsum. Hi igitur in multis synodis multis humanis sceleribus pœnas constituerunt, et in multis synodalibus libris scribi jusserunt, ubi una lex, ubi altera [obtineret]. »

Ego Ælfredus rex in unum colligi et litteris consignari jussi multa eorum quæ parentes nostri observabant, quæ mihi placebant; et multa eorum quæ mihi non placebant, rejeci cum sapientum meorum consilio, et alio modo jussi observari, quoniam non audebam tentare meorum [statutorum] aliqua scriptis consignare. Porro etiam me latuit quid eorum placuerit illis qui nobis succederent. Ast cum deprehenderim sive in diebus Inæ cognati mei, vel in Offæ Merciorum regis, vel Æthelberti, qui primus baptisma accepit in natione Anglica, ea quæ mihi justissima videbantur, exinde collegi, et reliqua neglexi. Ergo Ælfredus occiduorum Saxonum rex, omnibus meis sapientibus hic usus sum; et illi dicebant, quod ipsis omnibus bene placuerint, ea ut observarentur.

LEGES ECCLESIASTICÆ ALFREDI MAGNI

REGIS ANGLORUM

E civilibus suis aliis decerptæ.

I. De juramentis et vadiis.

In primis docemus, quod maxime necessarium est, ut quilibet homo juramentum suum et pactum suum caute observet. Si quis in contrarium hujus coactus sit per errorem vel ad proditionem Domini, vel ad aliqua injusta auxilia, tunc rectius est hoc ementiri quam implere. Si autem paciscatur id quod ei justum est præstandi, et illud transgrediatur, de humiliter ar-

ma sua et possessionem suam amicis suis tenenda, et sit quadraginta dies in carcere in regis urbe, ubi passurus sicuti episcopus ei imposuerit, et cognati ejus nutriant ipsum, si ipse victum non habeat; si cognatos non habeat, vel tunc cibum non habeat, regis præpositus eum nutriat. Si ad id cogi oporteat, et aliter nolit, si vinciat, perdat arma sua et hæreditatem suam. Si occidatur, jaceat inultus. Si aufugiat ante

terminum, et apprehendatur, sit quadraginta dies in carcere, ut ante debuerat. Si autem evaserit, sit exsul et excommunicatus ab omnibus Christi ecclesiis. Si tunc alterius hominis fidejussor sit, emendet violatam fidem, sicuti ei justum visumerit, et pacti fractionem, sicuti confessor ejus ei indicaverit.

II. *De refugiis ad templa* (LL. Sax. c. 2).

Si quis ad ecclesiæ mansionem pro qualicunque culpa confugerit, quæ ad regis firmam vel aliam liberam familiam honoratam non pertinet, habeat trium dierum terminum se ibi abscondendi, nisi reconciliari voluerit. Si quis ipsum in hoc termino infirmaverit verberibus, vel vinculis, vel vulneribus, emendet quodlibet eorum secundum jus patriæ, tam capitis æstimatione quam pœna; et ecclesiæ ministris centum viginti solidos pro infractione pacis ecclesiasticæ compenset, et bona ejus apprehendantur.

III. *De violatione vadimonii* (LL. Sax. c. 3).

Si quis fidejussionem regi factam violaverit, compenset injuriam hanc, sicut ei [scil. regi] rectum videbitur, et violationem fidejussionis quinque libris bonæ monetæ. Violationem fidei archiepiscopo factam, vel pacis violationem emendet [ille] in libris. Alterius episcopi, vel senatoris fidem, vel pacem violatam emendet in libris.

IV. *De pace ecclesiastica* (LL. Sax. c. 5).

Ordinamus etiam cuilibet ecclesiæ ab episcopo consecratæ pacem hanc. Si quis facinorosus ad eam currat vel confugiat, ut nemo ipsum intra septem dies inde extrahat. Si quis hoc fecerit, reus sit violationis pacis regis et Ecclesiæ (majoris criminis, si plures exinde rapuerit) si præ fame vivere possit, nisi ipse viam vi aperuerit. Si editui magis opus habeant ecclesia sua, custodiant eum in alia domo, quæ non habeat plura ostia quam ecclesia. Caveat ecclesiæ illius senior, ut ei intra hoc spatium cibum non præbeat. Si quis capientibus eum arma sua extradere vellet, custodiant ipsum triginta dies, et illum cognatis suis offerant. Pax Ecclesiæ etiam est, si quis ad ecclesiam confugerit pro delicto, quod antea tamen patefactum non erat, et illud ibi in Dei nomine fateatur, dimidium pœnæ ei condonetur.

V. *De sacrilegio* (LL. Sax. c. 6).

Si quis in templo aliquid furetur, solvat valorem, et multam quæ ad valorem pertinere potest, et manus ei abscindatur, qua cum hoc commisit. Si manum redimere velit, et hoc ei permittatur, solvat id quod ad capitis ejus æstimationem pertinet. Si quis furetur die Dominico vel festo natiuitatis Christi, vel Paschate, vel festo Ascensionis Domini, vel diebus lustrationis, volumus ut eodem modo duplum solvat, ac festis Quadragesimæ.

VI. *De eo qui monialem e templo eduxerit* (LL. Sax. c. 8).

Si quis monialem e templo educit absque venia regis vel episcopi, solvat centum viginti solidos: dimidium regi, dimidium episcopo, ac præposito

templi, qui monialem habet. Si ipsa diutius vivat quam ille qui ipsam eduxit, nihil ea de hæreditate ejus habeat. Si infantem procreaverit, non habeat plus de hæreditate ipsius quam mater ejus. Si infans illius occidatur, solvatur regi pars pœnæ quæ maternæ cognationi debetur, patris parentibus pars detur altera.

VII. *De fornicatoribus* (LL. Sax. c. 10).

Si quis rem habeat cum duodecies centum solidorum hominis uxore, centum viginti solidos solvat pro æstimatione capitis. Sexcentum solidorum hominis centum solidis emendet. Coloni quadraginta solidis. Et hoc in viventi possessione pecunia componatur, et nullus homo propterea vendatur.

VIII.

Si quis coloni uxoris mamillas attrectaverit, quinque solidis ei emendetur. Si prosternat eam, nec rem cum illa habeat, decem solidis emendet. Si rem cum illa habeat, sexaginta solidis compenset. Si alius vir cum ipsa prius coivit, dimidium hujus sit emendatio. Si quis illum accuset, excuset hoc sexaginta hydibus vel perdat dimidium emendationis. Si illustris familiæ marito hoc accidat, emendatio pro capitis æstimatione crescat.

IX. *De pugnis* (LL. Sax. c. 15).

Si quis coram archiepiscopo pugnet, vel arma stringat, centum quinquaginta solidis emendet. Si coram alio episcopo vel senatore hoc accidat, centum solidis emendet.

X. *De contrectatione monialis* (LL. Sax. c. 18).

Si quis monialem fornicationis causa, vel vestem ejus, vel ubera ejus, absque ipsius licentia contrectaverit, duplum compensent, sicut antea de laicis injunximus.

XI. *De eo qui monachis nummum concredit* (LL. Sax. c. 20).

Si quis alterius monacho pecuniam concredit absque præpositi monasterii venia, et eam ipsi amiserit, nihil inde recipiat qui eam prius possedit.

XII. *De sacerdotum pugna* (LL. Sax. c. 21).

Si sacerdos aliquem occidat, capiatur omne quo mansionem sibi emit, et episcopus ipsum sacris ordinibus exuat, tunc ab ecclesia extradatur, nisi dominus capitis æstimatione veniam illi impetrare voluerit.

XIII. *De stupro* (LL. Sax. c. 25).

Si quis coloni mancipium ad stuprum comminetur, quinque solidis colono emendet, et sexaginta solidis multæ loco. Si servus servam ad stuprum coegerit, compenset hoc virga sua virili. Si quis puellam teneræ ætatis ad illicitum concubitum comminetur, eodem modo puniatur quo ille qui adultæ servæ hoc fecerit.

XIV. *De eo qui de aliqua re Deo præstanda pro altero fidejusserit* (LL. Sax. c. 29).

Si quis fidejussionis Deo pro altero præstandæ accusatus fuerit, et compellere voluerit quod aliquid

eorum quæ ipsi debebat non præstiterit, faciat tunc antejuramentum in quatuor ecclesiis, et si alter ipsum culpa eximere voluerit, in duodecim ecclesiis hoc faciat.

XV. *De pugna coram senatore* (LL. Sax. c. 34).

Si quis coram regis senatore in concursu plebis pugnet, compenset capitis æstimationem et pœnam, prouti justum est, et in primis senatori cxx solidos pœnæ loco. Si quis concursum populi extractione armorum concitaverit, solvat senatori cxx solidos pœnæ loco. Si hoc coram regii senatoris substituto, vel regis presbytero accidat, sit pœna xxx solidi.

XVI. *De violatione pacis in urbe* (LL. Sax. c. 36).

Violatæ pacis in urbe regia [compensatio] sit cxx solidorum; in archiepiscopali urbe violatio pacis nonaginta solidorum; alterius episcopi et senatoris lx solidorum; hominis mxx solidorum, triginta; sexcentorum solidorum hominis, quindecim; coloni violati septi, quinque solidorum. Si horum aliquid accidat, cum exercitus vagatur, vel tempore jejunii quadragesimalis, compensatio sit duplex. Si quis tempore Quadragesimæ velamen sacrum

coram populo absque venia deponat, cxx solidis compenset.

XVII. *De terra hæreditaria* (LL. Sax. c. 37).

Si quis terram hæreditariam habeat, quam parentes ejus ipsi reliquerunt, tunc statuimus ut eam non vendat a cognatis hæredibus suis, si adsit scriptura vel testis, quod illi viro prohibitum sit, qui eam ab initio acquisivit, et illi qui eam vendidit, ut ita facere nequeat; et hoc tunc in regis vel in episcopi testimonio reciletur coram cognatis suis.

XVIII. *De solemnitate diei festi* (LL. Sax. c. 39).

Omnibus ingenuis hominibus dies hi sint remissi, exceptis servis et operariis. Duodecim dies in Natale Domini, et dies ille in quo Christus diabolum superavit, et S. Gregorii dies memorialis, et septem dies ante Pascha, et septem post, et unus dies in festo S. Petri et S. Pauli, et in autumno plena septimana ante festum B. Mariæ, et unus dies ante celebrationem omnium sanctorum, et quatuor dies Mercurii in quatuor septimanis jejunalibus, omnibus hominibus sunt remissi, pro beneplacito cujuslibet, illi, qui aliquid in Dei nomine bene fecerit, vel illi qui cum aliquo suo opere [aliquid] promereri poterit

LEGES ECCLESIASTICÆ

Ab ALFREDO Magno rege Anglorum, et Guthurno rege Anglodanarum in concilio quo fœdus inierunt sancitæ.

(Desiderantur in Lombardi *Αρχαιονομια*, sed hic addidimus ex Historia Jornalensi, seu Jernalensi manuscripto.)

TITULI LEGUM ECCLESIASTICARUM.

- I. *De dilectione Dei et pace Ecclesiæ* (LL. Sax. cap. 1).
- II. *De negligentibus legem Christi et paganismum venerantibus* (LL. Sax. cap. 2).
- III. *De ornatis male viventibus* (LL. Sax. cap. 3).
- IV. *De presbyteris falso pronuntiantibus festum vel jejunium* (LL. Sax. cap. 3).
- V. *De presbyteris rectis terminis chrisma non perquirentibus, vel baptismum negantibus* (LL. Sax. cap. 3).
- VI. *De fratribus vel cognatis in una fornicantibus* (LL. Sax. cap. 4).
- VII. *De ordinato qui vitam forisfaciat* (Desideratur in Sax.).
- VIII. *De reo mortis qui confiteri desiderat sacerdoti* (LL. Sax. cap. 5).
- IX. *De decimis Dei retentis, et aliis ecclesiæ rectitudinibus* (LL. Sax. cap. 6).
- X. *De illis qui mercandis diebus Dominicis* (LL. Sax. cap. 7).

(1) Alfredus Angliæ rex, capto an. Ch. 866 Londino, synodum ibi celebravit, cujus mentio in Wintoniensibus Annalibus: « Rex devotissimus Alfredus, inquit Annalista ut viri Dei Grimaldi sanctitatem et sapientiam cunctis notificaret concilium ex tota Anglia, præsulum et abbatum, et nobilium virorum in Londoniam, quæ est metro-

- XI. *De operantibus diebus Dominicis* (LL. Sax. cap. 7).
- XII. *De jejuniis infractis* (LL. Sax. cap. 8).
- XIII. *De diebus in quibus ordalium et jusjurandum prohibeantur* (LL. Sax. cap. 9).
- XIV. *Ne die Diminica homo forisfactus occidatur* (LL. Sax. cap. 10).
- XV. LL. Sax. cap. 10.
- XVI. *De sortilegis, incantatoribus, veneficis, perjuris, et his similibus* (LL. Sax. cap. 11).
- XVII. *De ordinalis vel alienigis in aliquo de pecunia vel vita seductis* (LL. Sax. cap. 12).

PRÆFATIO

I. Hoc est concilium (1) quod Alfredus rex et Godrun (2) rex elegerunt et condixerunt, cum Angli et Eani ad pacem et concordiam plene convenerunt, et sapientes, et qui postea successerunt. sæpius hoc et assidue renovantes in bonum semper adduxerunt.

polis totius insulæ, coadunat. Meminit etiam hujus synodi Harpesfeldius, Sæc. ix, c. 7. Papius ad an. Ch. 886, n. 14.

(2) Idem qui et Guthurnus, Gutrum, etc. Rex fuit Danorum, cui ad fidem Christi converso Æthelstani nomen impositum est ab Alfredo qui eum e sacro fonte suscepit, partemque regni concessit.